

PROSLOV PO SKONČENÍ „TE DEUM“ MONS. VLASTIMIL KROČIL

Mariin chvalozpěv „Magnificat“ zazněl před chvílí a já v závěru této slavnostní bohoslužby chci k němu připojit i svůj hlas. S vědomím vlastní nedokonalosti žasnu nad velikostí našeho Pána, neboť nepřestává konat velké divy v životě lidí – i v životě mém osobním! Vzdávám chválu a dík našemu Pánu za dar života i za dnešní dar plnosti kněžství, k němuž mně tak podivuhodně přivedl.

Když jsem 20. září 1988 opouštěl svoji vlast, abych uskutečnil svou touhu stát se knězem, přemýšlel jsem, kam mne jednou služba Bohu zavede. Uvědomoval jsem si tenkrát, že návrat domů nebude možný. Dnes vidím, že Bůh vševědoucí plán měl! Je to českobudějovická diecéze, založená právě 20. září, byť o mnoho let dříve před mou emigrací.

Protože On – Bůh Trojjediný – nevyužívá jen andělských posílů, ale i skrze lidi naplňuje a uskutečňuje své dílo zde na zemi, chci poděkovat vám všem, kteří mne v tuto chvíli obklopujete a jste mi nablízku, ať již fyzicky, duchovně nebo i prostřednictvím televize Noe, která tak pečlivě připravila přímý přenos.

S vděčností v tuto chvíli myslím na „Petra našich dnů“, papeže Františka, který mne jmenoval do čela zdejšího společenství církve. A jsem poctěn, je-li zde přítomen i jeho reprezentant, apoštolský nuncius, Mons. Giuseppe Leanza. Eccellenza, grazie non solo per la sua presenza, ma anche per la fiducia e parole di incoraggiamento, specialmente in questi ultimi tre mesi in preparazione per la festa odierna. Ringrazio anche a Lei, Mons. Diego Causero, per tutti i momenti che abbiamo trascorso insieme negli anni passati, grazie per la vicinanza spirituale.

Hlavním světitelem se mi stal náš primas a metropolita, pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka. Eminence, ze srdce Vám děkuji za tuto svátostnou službu, kterou jste laskavě přijal a vykonal. Dnešní konsekrací jsem přiřazen do širšího společenství, kterému předsedáte, a chtěl bych říci, že ve svých omezených možnostech se chci snažit o to, abych byl přínosem jak tomuto společenství biskupů, tak i církvi – místní i té universální. O to se vždy snažil, jak jen mu to zdravotní stav dovoľoval, i můj předchůdce, biskup Jiří Paďour, kterému také děkuji; jednak za to, že se přiřadil jako spolusvětitel, ale především za jeho dvanáctileté působení zde na jihu Čech. Nechci však opomenout ani Mons. Pintíře, který po celou dobu uprázdněného biskupského stolce řídil diecézi. Dík patří i světicímu biskupu Pavlu Posádovi, stejně tak jako i zde přítomnému, mému předchůdci, kardinálu Vlčkovi.

Děkuji rovněž představitelům veřejné správy za jejich přítomnost. Omlouvám se, že nemohu všechny jednotlivě vyjmenovat, ale mám na mysli Dr. Forejta z prezidentské kanceláře, zástupce obou komor parlamentu, zástupce krajské správy, zástupce měst a obcí i obec akademickou. Společenství církve vás doprovází modlitbami ve vašem poslání, které vykonáváte ve veřejném prostoru. Ujišťuji vás, že místní církev je podle svých možností připravena ke spolupráci pro dobro celé společnosti. Nezapomínám ani na zástupce ekumeny, kteří jsou zde a vážím si jejich přítomnosti.

Mezi námi je mnoho přátel z německy mluvících zemí.

Liebe Freunde aus den deutschsprachigen Nachbardiözesen,

ich grüße Sie alle und danke Ihnen, dass Sie die lange Reise auf sich genommen haben. Ihre Anwesenheit bestätigt mir, wie wichtig es ist, Brücken zwischen unseren Völkern zu bauen.

Ich kann nicht jeden einzelnen nennen, aber einen von Ihnen möchte ich erwähnen: Es ist Bischof Maximilian Aichern aus Linz. Lieber Bischof Maximilian, Sie sind derjenige, der schon seit Jahrzehnten mit großem Interesse das Leben in unserer Diözese beobachtet.

Während der Zeit des totalitären Regimes haben Sie, so wie auch andere Nachbardiözesen, unserer Diözese geholfen, geistig, aber auch materiell. Heute möchte ich Ihnen herzlich danken, dass Sie meinen Mitbruder, den ehemaligen Theologiestudenten Zdeněk Mareš, aufgenommen haben. Sie sind mit ihm zur Grenze der damaligen Tschechoslowakei gefahren, haben miteinander unsere schöne Diözese angeschaut, fest davon überzeugt, dass wir alle einmal die Freiheit erleben werden.

Exzellenz, ich danke Ihnen für diesen großen Akt des Glaubens und der Hoffnung, der für uns immer ein lebendiges Zeugnis sein wird.

A je tady ještě skupina přátel z Itálie, kde jsem prožil studentská léta. Saluto tutti voi cari amici provvenienti dalla mia „seconda patria“ - si chiama: Italia! Voglio ringraziare a tutti voi per essere presenti, ma in modo particolare ringrazio in questo momento a Don Carlo. La ringrazio, carissimo Don Carlo, per la sua guida spirituale, lunga ormai più di 25 anni, per avermi seguito fin dai primi passi in seminario. La ringrazio per il suo sostegno spirituale e materiale nei momenti più difficili, prima della ordinazione sacerdotale. Carrissimo Don Carlo, senza La sua luce spirituale non potrei essere qui. Ringrazio in questo momento anche al suo fratello Silverio a la sua moglie Bruna, che ci segue dal cielo. Indimenticabili sono per me i momenti vissuti a Villa Luisa - sono tanti, che mi scorrono davanti agli occhi. Erano

loro due, Silverio e la Bruna, che mi hanno portato per la prima volta - dopo il crollo comunista - nella patria, in questa diocesi. E mi ricorderó sempre il momento, che appena passato il confine della Cecoslovacchia - Silverio si é fermato con la machina e mi invitó a ringraziare al buon Dio per la libertá riconquistata e poi a mi invitó a bacciare la terra - la terra di questa diocesi.

Říkám si také, co by v této chvíli asi říkali moji rodiče, kteří jsou již na věčnosti... Svému tatínkovi děkuji za odvahu, neochvějnou víru a její předávání v nelehké době totality, mamince pak za její příklad pracovitosti, obětavosti a lásku k životu. Dnes děkuji i svým sourozencům za bratrsky prožité dětství a mládí, založené vždy na vzájemné důvěře a pomoci.

Dovoluji si dnes poděkovat Otcí Aloisi Perníčkoví, který mi ukazoval cestu a otevíral dveře k postupnému poznávání krásy kněžství. On tehdy prožíval se mnou chvíle nezdaru, kdy jsem toužil vstoupit do litoměřického semináře. On mne povzbuzoval k vytrvalosti... Lojzíku, i když to bylo hodně probděných nocí, kdy nechyběly slzy, děkuji ti, že jsi při mně stál, protože bez tvojí duchovní podpory bych v tuto chvíli já nestál na tomto místě.

Chci poděkovat i vám věřícím z mé rodné farnosti z Modřic od sv. Gotharda, kteří jste se vydali společně s vaším duchovním Otcem Robertem na cestu do Českých Budějovic. Děkuji vám za vaši přízeň, kterou ke mně dodnes chováte, i když jsem od vás daleko. Věřím, že Bůh dopřeje, abych vám vaši milou návštěvu oplatil.

Moji milovaní farníci z Veselí nad Lužnicí, děkuji i vám za velmi bohatou pastorační zkušenost, kterou jsem s vámi mohl prožít během 18 let. Tato hluboká duchovní zkušenost zůstane navždy uchována v mém srdci a vím, že se mezi vás budu s radostí vracet. Mezi vámi, zůstává kus mého srdce! Jsem rád, že je tu mnoho mladých rodin se svými dětmi, což je budoucnost a naděje života církve této diecéze. Drazí věřící, modlete se a pomáhejte svým kněžím. Jsou ve vašich farnostech prodlouženou rukou biskupa. Myslím na vás nemocné, vy jste drahocenným pokladem církve, vám žehnám!

Moji drazí kněží, jáhnové, řeholníci a řeholnice. I vám děkuji, že jste přišli podpořit nového biskupa. Děkuji za vaše modlitby. Víím dobře, co znamená křížek před jménem biskupa. Odvozuje se z prvního písmene řeckého slova „Tapeinos“, což v překladu znamená pokorný. Nechci, aby jako znamínko byl tento křížek pouze na papíře, vždy před mým jménem, ale abych jej měl pevně vtisknuté ve svém srdci. Chci to naplňovat ve své pastýřské službě i ve vztahu k vám. Přál bych si, abyste ke mně byli vždy upřímní, abyste se nebáli říkat mi pravdu, neboť jen tak bude možné dělat ta

správná rozhodnutí. Často a rád bych se s vámi chtěl setkávat i neformálně, abychom mohli utvrzovat vzájemné pouto a společně hledat cesty vedoucí k obnově duchovního života v našich farnostech. Právem mnozí očekávají, jaké bude první rozhodnutí biskupa. Využívám této chvíle, abych oznámil, že generálním vikářem jmenuji a ustanovuji „donec aliter provideatur“ (tedy do chvíle, než bude rozhodnuto jinak) Mons. Adolfa Pintíře.

Drazí bratři a sestry, děkuji vám všem za vaši přítomnost, děkuji vám všem, kteří jste se nedostali dovnitř katedrály, a přesto jste přišli a vydrželi až do konce mše svaté. Děkuji bohoslovcům, ministrantům, Katedrálnímu sboru a orchestru, všem organizátorům, kostelníkům a pořadatelům, včetně Magistrátu města a Policie, kteří se tak velkoryse zhostili svého úkolu; ti všichni totiž mají velký podíl na dobrém průběhu dnešní slavnostní liturgie.

Chtěl bych začátek své pastýřské služby vložit pod ochranu Panny Marie. Zde v Budějovicích je Panna Maria vzývána jako „Ochránkyně města“. Kéž není jen ochránkyní tohoto města, ale kéž je ochránkyní i celé diecéze, ochránkyní nás všech, ochránkyní i biskupa budějovického! Spolu s Řehořem Velikým říkám: „Modlete se za mne, bratři a sestry, abych působil požehnaně“. A sv. Mikuláš, nechť se přimlouvá!